

הפסיונים וידידיהם

משפחת פסיונים חיה על אי באגם, לא רחוק מיער גדול. על הגדה הצפונית של האי חי אריה, על הגדה המזרחית חי שלדג ועל הגדה המערבית צב גדול.

"בקרוב הגוזלים שלנו יגדלו. האם יש לנו ידידים, כאן בסביבה, שיוכלו לעזור לנו בשעת הצורך?" שאלה אמא פסיון.

"לא אין לנו ידידים" ענה אבא פסיון.

"אם כך עלינו להתיידד עם אלה שגרים בסביבה." אמרה היא.

"עם מי נוכל להתיידד?" שאל הפסיון.

"עם השלדג שם במזרח, עם הצב שבמערב ועם האריה שבצפון."

הלך הפסיון והציג את עצמו והחיות שמחו להכיר את משפחת הפסיונים.

יום אחד באו ציידים לצוד ביער ואחרי שלא הצליחו בציד במשך היום החליטו לעלות על האי ולחפש

שם את מזלם.

"נשאר כאן בלילה, ולמחרת נראה מה נוכל למצוא" אמרו הציידים והם הכינו להם מקום לינה בדיוק תחת העץ שעליו קיננו הפסיונים. אך הם לא יכלו להירדם כי מהאגם באו יתושים והטרידו אותם במשך כל הלילה. בסוף הציידים הדליקו מדורה על החוף כדי שהעשן יגרש את היתושים. העשן העיר את הציפורים בקן והגוזלים התחילו לציץ.

"האם שמעת זאת?" שאל ציד אחד את חברו

"אלה קריאות של ציפורים! בוודאי יש גוזלים בקן.

הם יוכלו להיות לנו לארוחת בוקר נהדרת."

כשאמא פסיון שמעה זאת אמרה לבעלה "הם

רוצים לצוד את גוזלינו. לך לחברים שלנו ובקש

שיעזרו לנו."

אבא הפסיון עף מיד אל השלדג והעיר אותו

בקריאה חזקה.

"מה קרה?" שאל השלדג.

הפסיון סיפר לו על הציידים.

"אל תדאג" אמר השלדג. חזור לקן שלך ותרגיע את אשתך. אני בא מיד."

הפסיון חזר לקן והשלדג עף אחריו. אחד הציידים כבר טפס על העץ כדי להגיע לקן, אבל השלדג ירד לפני המים, התחיל להכות בכנפיים והתיז מים על המדורה. המדורה כבתה והצייד ירד כדי להדליקה שוב. השלדג כיבה אותה שנית, וכל פעם שהציידים הצליחו להדליק את המדורה השלדג כיבה אותה שוב.

בחצות השלדג היה כבר עייף מאוד. אמא הפסיון ראתה זאת ואמרה לבעלה "השלדג עייף. לך לצב ובקש שיעזור לנו, כדי שהשלדג יוכל לנוח."

ירד אבא פסיון אל השלדג ואמר לו "תנוח עכשיו ידידי. אני הולך להזעיק את הצב" והוא עף אך הצב והעיר אותו.

"מה קרה ידידי?" שאל הצב.

"אנו בסכנה" ענה הפסיון וסיפר את הכל לצב

"השלדג עבד שעות ועכשיו הוא כבר עייף. רציתי לבקש את עזרתך."

"אני בא מיד" ענה הצב.

הצב הלך מהר אל החוף שם גרו הפסיונים. הוא צלל למים, אסף בוץ על גבו וזרק על המדורה. הוא נשכב שם בצד.

ראו אותו הציידים ואמרו "למה לנו לחפש ציפורים. הנה צב. נהרוג אותו ונוכל את בשרו בבוקר! אבל צריך להשגיח שלא ינשוך אותנו. מוטב שנזרוק עליו רשת ונהפוך אותו על הגב."

לא היו להם רשתות ולכן הורידו כמה ליאנות ועשו רשת מהן. אבל הצב היה כבד מדי והם לא יכלו להפוך אותו. הוא החליק מידיהם וגלש למים.

הציידים לא רצו לעזוב את הרשת כי עדיין חשבו שיוכלו לתפוס אותו. אבל הצב משך את הרשת יחד איתם, והם שקעו באגם.

כשיצאו מהמים אמרו הציידים "עד חצות השלדג כבה את המדורה שלנו. אחר כך בגדינו נקרעו והצב משך אותנו כך שנרטבנו עד העצמות. אבל עכשיו נכין מדורה חדשה ובבוקר נעלה ונוריד את גוזלי הפסיונים."

אמא פסיון שמעה זאת ואמרה לבעלה "האנשים
האלה מתעקשים ורוצים לאכול את הגוזלים שלנו.
לך להזעיק את האריה."
מיד עף הפסיון אל האריה.
"מדוע באת לכאן באמצע לילה?" שאל האריה.
אבא פסיון סיפר לו את הכל.
"אני בא מיד" ענה האריה "עוף חזרה ותרגיע את
אשתך ואת הצעירים." והוא התחיל לרוץ בכוון
העץ בשאגה גדולה.
הציידים שמעו את השאגה של האריה ואמרו
"עכשיו אריה יאכל אותנו". הם התחילו לברוח
מהר, כמה שרק יכלו. כשהאריה הגיע לרגלי העץ
לא היה כבר סימן מהציידים.
ואז באו גם הצב והשלדג ואמא הפסיון אמרה
"הצלתם אותנו. אכן ידידים בצרה הם ידידים
האמיתיים."